

Tar Károly

Itt és Ott

**Versek
és fotók**

Tar Károly

Itt és ott

**Száznyolc vers, a szerző harminckilenc
fényképfelvételével díszítve**

Ághegy Könyvek

ISSN 1789-8579

**A könyvet tervezte a szerző
2008**

TARTALOM

Fáj még

Hazug világ
Faragott fájdalom
Félelmeinkből
Beszéljünk a halakról
Mondjuk
Ezredvégi
Bolyongás a világhálón
Non-nosztalgia
Erdélyi zsoltosma
Felelet
Itt és ott
Következtetések
Áldozat
A kétely ágán
Gyászpárta
Egyszerű elégia
Gyászpárta
Halál
Tisztelt Úr!
Rongyos élet
Fájdalmak
Özvegyült bölcsesség
Meztelen
Zsoltár
Üdvtan
Régi bánat
Feleletem
Elmenőben
A jelenések vége
Pillanat

Üdvözet Európából

Remény
Még egy dadogás
Létszakok
Ha én Isten lennék
Két gondolat
Mutációk
Nacsakész dala Milarépa előtt
Üdvözet Európából
Végtelen oszlop
Színek fonákja

Párizsi levelek

Ady nyomában
A rengeteg mélyén
Medáliák emlék

Skandináv tájban

Látomások
Biztatás útközben
A szomorúfűz halála
Egykedvű dal
Téli mosoly
Svéd-magyar öreglegény dala
Jó reggelt Boldogság!
Hetvenkedem
Haikuk
Haiku-koszorú
Séta

Imádat

Pillanat
Álom
Akt
Béna sóhaj
Sámánkodva
Szózatok
Erotikák
Éva örök
Hol vagy?
Imádat
Karom fejed fölött
Karomban
Kurta képzelet
Lilik
Örökös küzdelemben
Társas dal
Buldogságos boldogság
Vágy

Valahol otthon

Életrajz
Este
Fagyasztott lelkesedés
Figyelmeztetés
Földindulás
Idézet
Koppány dala
Újrakezdés
Hiány
Perceim
Megnyugvás
Magány
Dicsőség
Tan
Terv
Tudatlanul
A pokol tornácán
Árnyékkal kiáltok
Végszó előtt
A mérget lehelő szikla fölött
A tükörben
A vég
Babért – babért
Koporsó
Köldöknéző
Lehettem volna
Hetyke dal
Leltár
Létszó
Műtét
Sors
Szemben a semmivel
Utolsó kívánság
Végszó előtt
Vissza és előre
Az alkotó
Időszámítás
Bölcsességek
Hol?

Fáj még

Hazug világ

most hazugság
gomolyog ködökben
bennünk is
sűrűsödő nyilallásokban
tódul előtte a félelem
lélegzeni baj
fényes tüzes gombavirággal jön
vég –
kezdet
reményünk elrepült veréb
a gondolat guanó
erjed
minden
tavaszok nyarak telek elfogytak
talán még az ősz
maradéka
ködöknek
idétlen idő
kútjainkban
kozmoszokban
(magunkban is)
hahó
van itt valaki?!

szítál
lapít
a csend

Skandináviai sas

Faragott fájdalom

Amikor a stoplámpa fényes gombját megnyomtam
és vártam türelmesen hogy vörösről reményzöldre váltson végre
másodpercekbe passzírozottan rengeteg időt loptam
és persze megint rád gondoltam
nyájas emberiség
nyilván nem az összevissza barangoló nyájra
hanem csakis a sajátomra
mert emberiségből ugyebár tetű sok volt a múltban
jóreszük már fenn a magasságosban
mások a pokol fenekén
és szanaszét nyakig érő bűzös gondban
bizonyisten rád gondoltam
és a meglepetésre
ami csakis akkor érne
amikor szobrot állítanék neked
és akkor abban a lámpaváltó hosszú pillanatban
ismeretlen arcod kifaragtam
drága barátom
és így igazzá szépültél mindörökre
az élethű szobor így szólt
bajban voltál melléd álltam
szépreményben izzott szavad
miközben észrevétlen magamról mintáztalak
s mert időm volt bőven
egyre másra faragtam a szobrokat
minden útkereszteződésben
kifaragtam sietve kapkodva apám anyám testvérem
mindenféle jószáganyagból lelki márványból
kifaragtam félelem–életem kiszenvedett társát
reám ragyogtatott tündöklő csillagvágyból
barackvirágból
krispány¹ illatából
szemfedőmagasra kúszó cédrusfából
szívbemarkolások lajstromából
szerelem hangzavarából
hálából és halálból
reám hagyott holdtalan éjszakákból
megannyi észrevétlenül mélyülő ráncból
világomvége beteg lázból
rozsdásodott téphetetlen láncból
amikor aztán azt hittem se időm se erőm nincs már másra
s hogy vörösből sohasem vált át a tilalomfa-lámpa
faragtam tovább Michelangelo módra fájdalom-
magasította emlékoszlopokba
maradtunk aztán táncba
szemelteket minket láncba
megtörténhet ez mással is

---

¹ 1807: Egy rossz iskolulyába krispány virág – Körtvélyfája (Erdélyi Magyar Szótörténeti tár VII. kötet, 618. old., uo. Krispánszínű – szürkészöld)

A fájdalomfaragó tánca

*gyere kislány rákászni
megtanítlak pávázni
szirmot bontott az idő*

*aznap szerda délután
valamivel ebéd után
Michelangelo fázott*

*sebét is kitakarta
ő is csak elvakarta
szobrot terített rá a szél*

*miközben leonárdost
álmodott egy mosolygóst
redőn redő lett rajtam*

tört pillanatokba tömörítve évek futottak
és sorban szobrokat kellett emelnem családtagjaimnak
fiamét fekete gránitból kemény szenvedésből
magasra igyekvő szálfadöndülésből
titkon ellenünk vonuló üldöztetésből

sunyi zendülésből
éppúgy mint nyílt fenyegetésből
álcázott és akart felelőtlenégből
ártatlant ért vérmérgezésből

és faragtam a kifaragatlan késhasításokat
bennem sűrűsödő lelki-záporokat
könyvalakban hordozható síroszlopokat
gyászhasította fejfákat

a jobbakat akarásnak
a mégis-megmaradásnak
a rendes feltámadásnak

mindazoknak aki örökké merészen másak
sok barátságos képű vadidegennek
akik sohasem szerettek
akik kinevettek
meg sem vetettek

amikor nem fújtam velük egy követ
s lelkemben másként alakult a magamnak szőtt szövet
s szívemből jött ki ami a számon
hogyan álmuk sosem volt az álmom
s ha kimondtam hogy sajnálatosan gyávák
és magukat ajnározó üresedő pávák
ha megvetettem kaparjkurtaságuk
törtető lihegő akaratosságuk
tótágast játszó kivagyiságuk...

ilyenformán a végtelenbe tágult szempillantás alatt
elrettentő szobrászkodásom azóta sem apadt
faragom világom csömör-sivatagját
homokba írom minden rossznak arcát
s mert még mindig rengeteg az időm
sorba veszem rendre minden hű szeretőm
formázom szobrozom a megfelelő anyagot mérem
kitalálom néha kölcsönkérem
hogyan hiánytalanul valamennyit emlékezetembe véssem

és nyúltam elsőként a legősibb anyaghoz
nyíltan szeretnék hű lenni magamhoz
génjeimből faragtam ki lányom
és őseimből indult első unokám
szép szóból nagyapa szeretetből
jövőnké alakítható igyekezetből

jussom éppen annyi amennyi
valamennyi tölem kitellett gesta hominum
lelkem formája művészetdarab
saját különbejáratú gesta hungarorumom
szobraimmal telerakott Húsvét-szigetem
melyet nem láthatott háromszáz évvel ezelőtt Jakab Roggeveen
és amelyikről fogalma sohasem lesz Dänikenének
mert szobraim nekik már semmit sem üzennek
(és nyilván különbe azoknál a kínai katonáknál
akiket koruk százával-ezrével a föld alá plántált)
lehubolt fájdalom-gebék mezőségi éveim légyapírján²
melyet a szégyentelen idő lenget világrajöttöm és halálom huzatában
hogyan akaratom szerint legalább egy napévig³
hirdetőoszlopok legyen

kedves barátom
egyetlen hívem
embertelen emberiség
aki nem egészen naphónapja
rossz szokásaid rabja-
ként komolyan a tízparancsolatot sem veszed
elvesztegetett eszed
heverteted parlagon
és nemsokára a napév hónapja lejár
annyi ez mint az idő amely alatt zöldről vörösre vált a lámpa
reményről háborúra
világrajöttünket-siratásról kóma-hörgésre

mindezekből persze készíthetnék mutatós kőszobrokat
hiszen a *Kolozsvári testvérek* kései testvére vagyok
szobrász szülők nagyreményű reménytelenje
tehetségemet a Ref. Kollégium kézimunkatanára
magyartanára
igazgatója
de mézeskalácsos apám
a bonchidai nagyvásár
és néhány könyvkiadó szerkesztője is elismerte volt

---

² Wass Albert: *Farkasverem* című regényéből vett hasonlat

³ 25 827 földi esztendő, ennyi év alatt járja körül a nap az állatkör csillagképeit

de egy szemvillanásra amikor éppen vált a lámpa
hirtelen az is eszembe villan amit egy öreg székeltyől hallottam
há sze maga törődik – kedves?!

feleletem azóta is késve repdes
szuperkemény szárnyával szempillantás alatt
töri összeúzza szobrozott szobraimat

mióta lélegzem sietős az utam
tiltások vörös lámpája alatt
állok a velünk történetek mögött
gombnyomásos indulattal
és időtlenné faragom minden pillanatom

*A kolozsvári Bel-Magyar utca Vesselényi-háza kapujának záróköve
S(igismund) T(ar) feltételezett címerével*

Félelmeinkből

Lászlóffy Csabának

Az Óvárban Mátyás a sarkon
Bő csizmája ablakban állt
Hányunkat lőttek ott tarkón
Félelmében sikoltott a váll

És jöttek... Fekete a sereg
Szóból a golyó: csúsztatás volt
Gyerekésszel is kesereg
Kinek történelme a holt
Elvesztettük minden szép időnk
Óváron lopva átszaladt
Félsszel telt meg minden redőnk
Jövendőnk hiánya sápadtan ráncszakadt

Emelt mégegyszer szétvert fejed
Örökifjúságod segít
Követőket ha lát szemed
Biztass! Bölcs folytatást ints nekik

Beszéljünk a halakról

Uram, a halak
nem beszélnek.
fejet nem,
farkat csóválva
félve élnek
Ár ellen
úszva-futnak.
Nem éljeneznek,
nem tapsolnak.

Uram, a halak
nem felelnek.
Fejet rázva,
térdet hajtva
nem feleselnek.
Cikáznak,
bölcsen
összevissza.
Mint aki a maga vizét
issza.

Uram, a halak
nem vedelnek.
Keserűt nyakalva-nyelve
nem lelkesednek.
Egyemberként
egyöntetűen
nem bíznak
minden b(t)etűben.

Uram, a halak
nem értelmes lények.
fejük nem,
farkuk gyönyörű:
csupa lényeg.
Tapsikolva
egyszuszra
várnak
a beígért vízibuszra?

Uram, a halak
nem jók
példának.
Fejük, pénzük
nem kell
emberfiának.
Szavuk, daluk
némán lessük
Miközben
fajtánkat esszük.

Mondjuk

Mondjuk, tarka virág a lélek,
száll színe, szép szippanata.
Mondjuk, kormoz a sötét: félek,
jövőnknek nincs pillanata.

Mondjuk, a becsület: lobogó,
rajta hazugság címerek.
Mondjuk, a jó szívek dobogó,
színes, szerelmi színterek.

Mondjuk – mit összehordunk néha –
eljár a szánk, agyunk alatt.
Mondjuk, hogy nem hiszünk már léha,
szemünknek szentelt szófalat.

Mondjuk, csak mondjuk hát szüntelen:
jók vagyunk, jobbak lehetünk.
Mondjuk, szépen szólva, szenvtelen,
mert gyáván mást nem tehetünk.

Ezredvégi

Hiányzom, tehát vagyok.
Nyitva hagyott ablakok
a szívemben.

Lenne persze a jelen...
Sokan lennének velem
a réteken.

Virág nyílna a számban.
Lehetnék forró lázban
az eszetek.

Szerényen, nyilván mosolyt
szülnék ugye, vagy *oszoljt*,
vagy tótágast.

Most egy vagyok az egyben.
Sűrű rács a lelkemben
a messzeség.

Ezredvégi redőkkel,
s a sunyi vámszedőkkel:
semmik tükre.

Bolyongás a világhálón

A világhálón bolyongva-forma
belebotlottam némi csillagporba.
Maréknyi sziporkában vétlen
jelen volt maga az Úr az égben.
Lehívtam rögtön a képernyőmre,
jött bölcshöz szöveggé töpörödve,
pírt a magam képére írva,
de a magyart már alig-alig bírta.
Anglisul társalogtunk hát egy keveset-
inkább amcsiul dőlt belőle a szeretet.
– A magyarok Istenét vártam régóta...
– Hol van az már?! – szólt lelemboszkodva.
Nem fenyegetett, nem okított hitet lihegve,
felszívódott apránként, vissza az Internetbe.
Félnem kellett volna a hármas igazságot?
Bebolyonghatok magamnak egy újabb világot.

Non-nosztalgia

Persze hogy nem a fenyők, a szőke vizek
és a szürkeállományomba hajló hegyhátak,
a belvárosi Görögtemplom utca elfelejtett
teniszpályája, a Királyhágó mögötti városszél,
a lüktető kőtornyokon bóbiskoló kakasok,
a szívemig repedt harangok félénk kondulása,
dicsőség- és értelemtanodáink méla málladozása,
ősi gyökereink pora, és a padba vésett lánynevek
nyugdíjas korig bizsergető bioenergiája,
a sétatéri levegőben lebegő lihegéseink.
a barátok suttogássá halkult kiáltásai...

És a betonba torzult szürke Házsongárd
jövőtlen öröknyugalom-ígérete sem!

Honvágytalan immár a kincses város fia,
hat évszázadig gyűjtött hamuba-sültjeimet
keserű falattá nemesítlenítette egy emberöltő
elembertelenedett számos díszpéldánya.
Díszpintyek, rekedt ebek csaholnak
minden maguknak emelt Fellegváron.

Vége. Percenkénti légvétel: 15. Pulzus: 60.
Nyugalom!
Könnycseppet se morzsoljon a hideg tekintet.

Nem a táj, hanem a kortársak, az elvtelenek.
Az arctalanná sápadt emberek tekintetéből
nem serken hazahívó vágy.
Nem, nem a tájba rótt emlékek...

Hol a lélekkelesztő szeretet? Honvágy!...
A guanó lepte erkölcs mély gödreiben
a por, a kosz végleg belepte az érzéseket.

Makacsul hazajáró lélek, ne nyüzsögj hiába!
Gyűrött gyászt zabál Reményerdőelvén
a szülőházától megfosztott ezredvég.

*Gy. Szabó Béla kopott metszete Apáczai Csere Jánosról, alatta a házi figyelmeztetése:
"Ha nagy állhatatossággal nem iparkodunk, hogy az időt hasznosan eltöltsük,
dicsőség nélkül, barmok gyanánt fogunk az életből kimúlni!"*

Erdélyi zsoltosma

Erdélyi vagy, magyarnak születél,
világok háborújában szinte elvesztél.
Az anyaországiak aztán rendet teremtettek,
miközben pökhendien majdnem megettek.
Aztán jött, csak jött a rengeteg orosz...
és az ó-romániai, a balkáni ó rossz.
A vörös zászlókat szívszorongva
várták, a sárba fúlt külvárosokba osonva,
remek prédikálók, az újhites emberek,
és mindig megteltek veletek a terek.
Lelkesedésed ajzva csak hízott a hatalom,
Sok szovjet és dák ösztönökkel hajtott barom
sorsára jutottál, az élcsapat parancsolt
beléd templominál másabb parancsot,
és félelmet, és eszme-pancsot. Ettek, csak ettek,
hogy felejtss közös múltunk és anyanyelved.
Rombolták ősi templomod és iskolád,
jelened és jövőd, hogy érezd: nincs tovább.
Szöcskeként lódultak határokon túlra
legjobbaink, családtagjaid magukba fülva,
sok ismerős, sok igaz ember és jó barát,
mert sorsukat vágták. És az eszmélők szavát
vágta, ette, zabálta a tornyosodó hatalom:
az alárugdosott nem ember, híg halom
az embertelen, a hazug elnyomásban.
Magadban sem hittél, nemhogy másban,
aztán valamelyik idegen országban
kókadoztál, emberséges kisebbség lázban,
látnod kellett, hogy tetszetős apró falatokban
megesznek, mindenfelé kíméletes gyorsan
felszívódsz, elvegyülsz önként lihegve
viseleteddel, gesztusoddal, frizuráddal mímelve
a nyájas befogadót: hátha, hátha megbocsát,
amiért meg kellett osztania veled jósorát.
És átengedett valamennyit a kilátásból,
a tájból, amely mindig az övé, a kiáltásból
amely neki szárnyal, az üde zöldből,
a füvekből, a folyókból, a soha tiéd földből.
Adott alantas munkát, levegőt és jövőt,
éber elvegyülést jobb emberek között.
Hálás vagy, hálásnak kell lenned:
Van házad, kocsid, minden nap van mit enned.
Miközben szegényedsz gyorsuló ütemben,
magyarul már nem tudsz, a mások nyelvét töröd,
gyermekedben sincs már magyar örömd.
Hazapillantva furcsállod, hogy habzsolja nyelvünk
a globalizáció, és hogy a zagyválást naponta nyeljük.
Angolt csámcsog, és magából sietve kivetkezik
a bunkósereg: mindig a felszínnel szeretkezik.

Hagyományos ünneplőben csontig rágtad
nyíltságunk, szókimondásunk is elvágta,
mint a fát maga alatt a serény együgyű.
Nem érted a mögöttes beszédet, gügyü
vagy, már családneved is elhallgatod,
a Ferryt, a Szepit, a Ritát nem faggatod:
felmenőinek nevét miért hagyja el?
Magyar, nem magyar? Szégyellned kell
magyarságod? Dideregsz itthon és odahaza,
a hon számodra idegen, szívesen elhagyott haza.
Ezredév-küszöbön sokkolt, zörgő az akarat,
egyetlenegyszer még összekaparhatod magad:
magyar génedbe áshatsz, jövődre találhatsz,
keveredés-kavarodás sorsodban is feltámadsz!
Széttörtéttél, törtetve menekültél a nagyvilágba,
szellemszárnynon sem telepedhetsz vissza a másba.
Jeruzsálemünk verejtékes, pusztá, istentelen.
Őt is megetted, nem hiszed már Dózsa óta,
hiába fröcskölt áhítatott a templomi nóta.
Dalunk kevés, ősiségünk kincse véges,
alig Bartók-, Kodály- és mostanság csak Kallós-széles,
a nemzetköziség értékítéletében nagy sietve
jobbra állít, csűr-csavar, taszít, rugdos lihegve,
ha ösztönösen magyarnak vallod magad.
A nemzetlenedtek ellenében nem kell a szavad.
Erényként hirdetjük, hogy magunk is megettünk
sokféle dajcsot, zsidót, tótot, örményt is szereztünk.
Oláhot is szerettünk, és zabáltunk szapora cigányt,
tétova tudat moco-rog bennünk magyarságunk iránt:
felmentésünk az ezeréves befogadó-készség,
de elvadult, marakodni kész, a buta büszkeség,
a suta magyarkodás, hogy legalább hangerővel
egymásmellé álljunk magyart teremtőkkel.
Ösztökél a valahová tartozás békés vágya,
különleges voltunk ferde, dédelgetett álma,
amelyre feltornyosult kevély kivagyiságunk
magyarnak maradt kemény kutyaságunk,
magyarnak akarta magát Helthus, Hertel, Petrovics, Kosch,
Klärman, sokféle -ffy, négypénzes okos
örmény-, amerikai-, német-, holland-, svéd-, és máskodó
magyar, világpolgár, nemzetiségében alig tamáskodó,
keverék világunk végtelenbe rándul beláthatatlan útbán,
szívdobbanásunkat részekre bontva felejthetetlen búban,
kik búsmagyarkodásunknak kezdetét és végét
nem lelik, nem tudják soha, soha, megnyugtató szélét
a halálnak, nekik nem elég a mindent tudó Isten,
akinél messzebb-pillantásunk egyelőre nincsen.
Erdélyi vagy! Apró bogár az elmebeteg-tájban —
örökké faljuk egymást útfélen és papoló-ágyban.
Magyar vagy! Örömteremtő lehetsz az elmúlásban.
Magyar jövőd kitartón mormold minden zsolozsmádban.

Felelet

„Az nem lehet...”, hogy a nem lehet
a felelet,
s csak a határon kívül tántorgókban
maradt volna
magyartudat, összetartozás-érzés,
a vérszerződés szentséges tisztelete.

A zsibbadt nép megtagadta nevét.
Az irigy kisszerűség elnemzetlenített
hínárjában magát felejtí Pató Pál,
és magával „szórakozik” „elnézést” szajkózva,
háromnegyed ország, himnuszában
Isten áldását kérve, ájtatosan.

Ugyan már, kik voltak szülei, tanítói,
példaképei alulművelt seregeteknek?
Mely szemináriumokon tanultátok
a magatok-felejtést, s történelmetek?

Felmenőink sírjukban forgolódnak,
az utánunk jövők szégyenkezhetnek
halálukig, ti nemzetgyilkosokat bambán
pártoló, sunyi otthonmaradók!
Nem-emberek, magyarság-tagadók,
globalizált pitiánerek, sok befogadott
idegen, késői, satnya leszármazottjai.

Magyarország magyarság nélkül?!
„Az nem lehet...” Ez nem lehet!
De van, és mindig is lesz magyarság
– „ahogy lehet” – anyaország nélkül?!
A nem-re, most sem lehet más,
nincs sajtóbb, magyarabb felelet!

Csonkig lombtalan fák a svédországi Lundban

Itt és ott

Itt más a táj, és más a tej
Itt másként fáj, és áll a fej
Itt más a víz, és más a fűz
Itt más a láz, és más a tűz

Ott más a volt, és más a vélt
Ott másként tűzték ki a célt
Ott más falak, és más fülek
Ott más romok, és más rügyek

Itt más a múlt, és más a holt
Itt másként hűl, és süt a hold
Itt más a vár, és más a vér
Itt más a baj, és más a bér

Ott másként sóhajt fel, ki fél
Ott másként reménylik a tél
Ott másként vár és forr a vér
Ott másként dül és más a dér

Itt más a zöld, és más a föld
Itt másként zeng, és reng, ha döng
Itt más a zár, és más a kár
Itt más a nyír, és más a nyár

Ott más sivít, és más virít
Ott másként jaj, ha rám pirít
Ott más a most, és más a mit,
Ott más a gyász, és más a hit

Itt más a száj, és más a táj
Itt másként fáj, ha szíved fáj
Itt más az agy, és más a fagy
Itt más a nagy, és más is vagy

Ott más a nép, és más a nap
Ott másként prédikál a pap
Ott más a cucc, és más a cél
Ott más a ránc, és más remél

Itt más a gond, ha agyba kong
Itt másként zsong, és másként dong
Itt más a jó, és más a rossz,
Itt más, ki oszt, és más szoroz

Ott más miatt, és másért megy
Ott másként hű, és más a hegy
Ott más a jövő, és mást jelent
Ott minden más, másat jelent

Itt más a volt, és más a vélt
Itt másként élt, és mást remélt
Itt más kiált, ha más kiállt
Itt mást kívánt, ha más kívánt

Ott más a kedv, más a kotta
Ott másként szól minden nóta
Ott más a fény, és más a lég
Ott más a víg, ott más a vég

Következtetések

azok a régi telefonok
akár a fák
gyökerükkel szívták táplálékuk
azok a fák
azok a tölgyek, akár a hölgyek
miként a régi telefonok
gyökereikkel szívják magukba mindent

az emberek töpörödő mobilok
gyökértelen telefonerdők
akár a láthatatlan gyökerű fák
vizet zabálnak szüntelen
és zöld levelek helyett
szerves gondolatokat alakítanak

elmélkedéseinket tébláboltatjuk
hatvanhat százalékos lében
információkat darálunk
s futtatunk folyton
színesnek képzelt
levelekben rögeszmésen
spanyolviasz-gondolatokat hajtva

vize-hagyott fák
elavult ócska telefonok
vázuk szerteszét porlad
s porrá leszünk mi mind
gondolat s hit nélkül
miszerint létünk leve
időnk végén visszacsorog
az egekbe emelt óceánba

a cseppfolyós élet érdekében
alakul már gyökértelenségünk
indul az erdők sötétje
s nem lesz örökzöld
a bokros remény sem
a mobilozott viharos világ
árdagályokban próbált
apadó térerején kívül

és akkor a költő
akár azok az égígérő fák
koronájukkal harangozva
időnként kimerült
telefonján makacsul
majdsak csönget egy picit

Lund, 2008 szilveszterén

Áldozat

agyunkból perdült új gondolatra
vesszen az ellenségünk mondogatva
mint jó sejtekre a kórokozók
rácsimpaszkodnak dogmák őrei
pusztulnak gyenge tétovázók
betegség boklász bennünk szüntelen
s ha győz a jó, ha erős az új,
győztesként is mindnyájan meghalunk

*A halálba menekült Györfös Mátyás Albert Didergés című,
a szerzőnek ajánlott gipszmetszete*

A kétely ágán

félelmünk begyéből
öklendezett galacsinokban
lélekelemzők kutakodnak
okát félszünknek nem lelik.

sanyarú emberöltők alatt
mit felfaltunk
kit csontig rágtunk
szült életünk iszonyult
elszállt elrepült elterült

összetörtek éveink
a gubbasztástól
kékült kétely ágán
elárul minket minden
mit felköhögünk
ijedség-galacsinokat
félsz-nyilallásokat
fájdalom-köpeteket
hengergetünk magunkban

a Föld sután gömbölyű
napvilág mutatja
ezernyi redőnkön kívül
belőlünk mi maradt
dugdosott vágyainkból
korcs hiedelmeinkből

úrrá immár nem lehetünk
magunk és mások felett
hess kuss szurok madár
veled téblábol örökkön
az önzabáló sir-sötét sereg
katonái tovább nem leszünk

Gyászpárta

Kötődés

Egyszerű elégia

Baba halálakor

Héja-ember, héja-lét:
hétköznapi világ,
életem rút pusztán rét,
hiányzik a virág.

Héj lakomból héja híj!
Magas kortól messzire...
„Zsákmány múltadért ne sírj,
ne gondold már semmire.”

Héja mint az avaron...
(Felejtse el már örökre!)
„Köreid nem zavarom,
emelkedj föl körözve.”

Lent a lenni lengedez –
életünk zárt hengere.
Fönt a fenség permetez –
elmúlásunk menthet-e?

Ha értjük a világot
felülemelkedetten:
élvezetünk világol
észok-elégedetlen.

Ki ment el és ki maradt
teke-töktekervényben?
Kiderül a Nap alatt
a sűrű sötétségben.

Félni félő feleim
(mikor hagyjátok abba)
a halálnak telein
öröklétnek ki rabja?

Porhüvelyünk porfészek-
voltát mi meghaladtuk.
Végtelennek mért részek
világát ha szabdaljuk.

Fél szemmel és fél füllel
látjuk, halljuk életünk.
Fél lábbal és fél kézzel
fogva fogjuk végzetünk.

Miként egy az egyre megy:
két fél kell az egészhez.
Gondolatunk hegyre megy
s jut az ember eszéhez.

Fél agyam és fél szemem
a másikkal eggyé sül...
ha a hitem nem hiszem,
a dogma sem teljesül.

Fölöttébb a fej a fő:
emberközpontú világ...
Évezredek: szemfedő.
Mindegy: észérő, virág.

Virágvoltunk világa
földgömbünkön vérekes,
egyre gyorsuló lába:
őszpatinás, észderes.

Körtáncunkban kanyarog
forgó korban, koromban.
Sanyarogva fanyalog
piszkos kor-por porondban.

Isten szeret, nem szeret:
egyre megy. Úgyis minden
utunk KÓMÁBA vezet,
tagadjuk bár önhitten.

Szorítóban a fény

Gyászpárta

Elment a fél felem
Helyemet nem lelem
Fél ember *felet* ér
Felesleg – csupa dér

„Párosan szép az élet”
Szomorúan ért véget
Páratlanul pártalan
Búbánatom hasztalan

Párolog sejtjeimből
Vágyverte verseimből
Párás szemmel szemlélem
Tőle szépült emlékem

Félpárnámon hideg hely
Holt örömvirág-kehely
Özvegységgel párbajom
Öregségben pár dalom

„Egyre egyet tehetnél
elégtételt vehetnél”
„A Nagy Egyet számolom
Egyedléte száanalom”

Talán a legszegényebb
A lényegtelen lényeg
Magában él körözve
Páratlanul örökre.

Emberségem párjául
Kimegyek a világbul
Kimegyek majd egyedül
A boldogság elkerül

Születhetünk párosan
Élhetünk is károsan
Pártalan és parttalan
Halálunkkal hangtalan

Így is úgy is áldozat
Olykor csakis kárhozat
Húsbavágó eleven
Seb vagyok félfelemen

Hátralévő napjaim
Nekem már a csönd is kín
Sanyarodó időmben
Gyászvigasság fölöttem.

Vihar előtt

Halál

kuporog a küszöbön
sunyin ágyunkhoz közelít
időnként reánk vigyorít
és övön alul üt – köszön

sápadt arcú ostoba
és akit gürcölve talál
csak környékez a halál
– lopakodó mostoha

képzeletünk szülötte
gennyes titkokra borított
véres ködlepel és remény
mit ismét feltép a fordított
kezdet egész egén a fény
mely felragyog fölötte

Tisztelt Úr!

Mi, akik most itt élünk,
jöttünk akaratlanul,
de élni félve-félünk.
Tisztíts zavarunkban:
Vár a bús halál.

Tanulságos életünk
nem több: annyi meg ennyi...
Pokolra is lemegyünk.
Titkunk felé kell menni:
Miért a halál?

Kerültük a lényeket
– kikoptak ép napjaink –
félszünk még nem felelet.
Prédikálják papjaink:
Csak *átmenet* a halál!

Jöttünket ránk nem bízták.
Tudatos bár világunk,
s napjaink remény-tiszták,
készakarva kiáltunk:
Most kell a halál!

Tisztelt Úr! Hallgass végig.
Szabadságunk hazudtad?!

Rongyos élet

Nem bírok már
a túlerővel
a pergő
villámló idővel.

Tágítanám
minden percem
mutogatnám
magam s merszem.

Máskor ásítózó,
várva várom:
ne ócska rongyként
bármilyen áron.

Az Ismert katona fejfája

Fájdalmak

Ki jajjal bújt ki a világba
végtelenbe tágult szemmel,
bámulva él nagy sereggel
s bajjal bújik a halálba.

Ki császármetszéssel kezdte
– fejjel nem ment a méhfalnak –
s nem lökték, mint kit nagyon akarnak,
hogy átbújjék a gyönyörgyűrűn,
s nem tolták éles élvezettel sűrűn
nyögést, sikoltást fakasztva,
nevét apja farkához ragasztva,
véresre válik végül a veszte.

Szenvedés lökött minket a létbe.
Új császársághoz annak van joga,
kinek késleltetett halála nem ostoba
s fájdalom viszi a semmisülésbe.

Özvegyült bölcsesség

Jót, rosszat egymásra raktam,
Így építettem életem.
Minden hibám kitakartam,
Míg elhagyott a félelem.

Ismerősöm a tanulság,
Osztottam, kivontam mindet.
Előttem nem áll hazugság:
Nem hagyok rátok más kincset.

Igent, ha sietve mondtam,
Tagadásom mind végleges.
Amit gondoltam, kimondtam.
Sohasem voltam semleges.

Dicsőségem most meghiúsult.
Deákné vásznán születtem?
S mert büszkeségem rég halott,
Kelletlen törpévé lettem.

Jó fiú voltam valóban?
Célkitűzésem özvegyült.
S ami jó volt a falóban,
Taps-ajtóm mögé kényszerült.

Céltalanok az éjszakák.
Fényesebb a kardnál a lánc.
Velem ballagnak vén bakák,
Míg arcunkon táncol a ránc.

Fekete lyuk

Meztelen

Nálam felhőgondok járnak
Szememtől nem kék már az ég
A szád nem kell már a számnak
Holnapom vágya elszállt rég

Szerelmem kongó koporsó
Simogatásom tetszhalott
Agyamban gubancos orsó
Rádgondolásom meghatott

Kháron ladikjának fékje
Nekem hiába csikorog
A megállók félő népe
Halált hiába vicsorog

Rajtam nem fog az éjszaka
Életem fele csupa fény
Cikkanásom négy évszaka
Hazugnak hazudott remény

Zsoltár

Öröklétben bíztunk eleink óta.
Uram! Téged tartottak hajlékuknak.
Amikor ők még semmik sem voltak,
Kéjben, gyönyörben sem voltak formálva,
Te voltál. És ők is voltak a hitben.
Hitték, hogy megmaradsz minden időben.

Méltóságunkat ölve hagytál halni.
Örökkévaló lettél ősanyagban.
Ellened nem állhatunk soha harcban.
Kétharmad világ képtelen akarni,
Ki mást hisz születésről, elmúlásról,
Az öröklétről és a megnyugvásról.

Hány ezer éve keresünk szüntelen,
Képzeletfelhőkben, legjobb énünkben,
Minden génünkben, lelki kérdőjelben,
Táguló értelmünkben, lélektelen?
Képedet arcunkról formáltuk félve,
Magukba temetünk a mában élve.

Üdvtn

Brahman városban lótoszvirág
Halálba csalt szív a testben
Önmagába ment gondolat
Álmaink prizmáján nyugszik.

A létnek sűrű szövevénye mélyén
Keresd valódat a halhatatlanságot
Mindenható leszel és világteremtő
Istentelen isten. Magad leszel világ.

Régi bánat

eszmenyeregre hajtom zúzmarás fejem
igazságaim kengyelébe minek kapaszkodnék
gazdag sírt ha akartam és ez lett belőlem
oldalamon szellemi kardom kettőbe törött
lovam és kutyám sem porlad mellettem

Feleletem

a vaskos diadalív alatt
dicsőségporban bokáig
nyárral ostromolnám a falat
toltam előttem sokáig
és él az asszony ott a falban
s vele sarc: az Ismert Katona
rossz-szerencse tartotta karban
jégkoporsón halál-lakoma
az értelmetlenségességben
kérdések darazsai zúgnak
fájón kéküllő messzeségben
tehetetlenségeim búgnak
menekülj emlékeid elől
– a bódító tavaszba rohant –
orkán akár az erdő ledől
múlt és keserv egymásra zuhant
mondd hát ki végre: ki vagyok?!
mit fájhatok magamban magam
míg élek lázasan megfagyok
lehet magamról döntő szavam
azt az egyet még megérhetném
– bölcsnek utolsó lehelete –
másokkal magam megértetném
éltetnem volna felelete

Átváltozás

Elmenőben

magamra húzott takaró
kérdőjelem már halott
agyam sem ver rá habot
múltam alatt fekszem

kikandikálnom nincs miért
lehettem volna léha is
kongó kobakú béna is
a jövőt el nem érem

össze sem raktam jómagam
lelkemre nem ragadt öröm
másokhoz sincs már sok közöm
kit érdekel? nem engem

ha fal utánam nem marad?
nevem kőműves kelemen
a nyugtáimat sem lelem
földben asszonyom pora

A jelenések vége

Naponta zabálunk a tudás fájának gyümölcseiből
Figyeljük a kerubokkal keletről kerített Édent
Ma is szétpattanásig hitünkkel tele a fejünk

Amikor új Jeruzsálemünkben sem lesz majd éjszaka
És a Paradicsom minden utcája csupa színarany
Kőfalában unottan roskad tucatnyi drágakő
Nem lesz ott fájdalom és ott nem lesz többé halál
S az alkotónak sem lesz már zsolozsmás tömjénszaga

Hétköznapijaink földjére száll szent városunk szépen
Kristálytisza üveghez hasonló lesz minden Éden
És Napkelet felől sem koslatnak többé pofátlanul
Villogó pallosuk lángját lengetve kegyetlenül
A kor-konokra kőkeményedett kerub zsoldosok

És aki kiűzött minket is hibátlan kertjéből
Szakállas bölcsességét és tévedhetetlenségét
Magáról rongyként ledobva, patinás szívéből
Tettének tövisét, jaj nélkül kivetve valóban
Velünk lakozik és velünk lesz örökkön örökké

Képünkre teremtvé génjeiben is jóságosan
Évezredekre hibátlannak hitten és akartan
Életgyöngyszemeinkből képzelt hasonmás Úristen
Mellettünk járva — végül magunk leszünk földön-égben
És soha senki sem lehet többé fölöttünk s alatt

Pillanat

pillanat az élet
egy pont a vég előtt
zsákmány amit lelőtt
az örökös kezdet

Üdvözet Európából

Remény

A Bánat partján elnyúlva nyögtem,
elrongyolt savanyú lótoszvirág.
Arcom úszott a szennyes árral.
A túlsó parton recsegő ricsajban
sziporkázott az öröm, fojt a méz
s a bolondság a Dáridó-szigetek között.
Már voltam fenn és jártam lenn,
balra tartottak, jobbat kértem:
jární a mindenség útjain,
hogý magamra leljek.

Önmagából fakadjon reményem,
rend és szellem, remegtető szív-
csobbanások, cikkánó értelem,
minden mosolyom és lélegzetem.

Magam vagyok a kényszerű mindenség.
Kegyelem elárvult fejemnek!
Magam lettem a kegyelmes kegyelem,
nyálas tér, tülekedő igyekezet,
teljesség-vám, boldogságzápor,
korlátolt igazság, igazságmámor,
kipukkadt határtalanság, szándékolt szándék,
erőtlen erő, teretlen tér, sóhajtásvágy.
Vagyok magvát álmodó térvirág,
abszolút zéró, odaadó semmi,
érzelem-mezőn sántító balgaság.

Bizony mondom, magam vagyok
az időszámítás, az imátlan ima,
a magába fordult magatartás,
a szenteletlen szentség, a konok okfejtés,
a cselekvésvadász, a halálcsillagász.
Hajótlan hajós vagyok: átúsztam
magzatvizeken, félelem-folyón.
Magamban fáj az utazás.
Kézen fognám magam.
Ki tudja, hol álarctalan a napsugár?

Séta európai levegőben

Még egy dadogás

Nem tudok semmit, nem tudtok semmit
 Ti is csak ennyit, én is csak ennyit
 Ősünk a kételkedésködbe veszett Lao ce
 Igaza: A bölcsnek nem kell a szó se.

Bennünk továbbdadog a papago-indián
 Minden új gondolat tétováz az ész fokán
 Elveszünk minden soron következő hitben
 És munkanélkülivé lesz mögöttünk az Isten

Nyomul helyünkbe sok odaadó semmi
 Végtelenül tanulunk embernek lenni
 És véges minden elkapkodott lélegzetünk
 Öröklétért hígult hittel nem fizethetünk

Létszakok

A felnégyelt évben
 Évszakok
 A sokszor felnégyelt létben
 Létszakok

Különös évek
 Különleges létek

Az idő sorjázó tükrei

Ha én Isten lennék

Ha én Isten lennék
Magamon nevetnék
Folyton földön járnék
Jókat vacsoráznék

Ha én Isten lennék
Sose keseregnék
Szépet szemelgetnék
Jókat nevetgélnek

Ha én Isten lennék
Mindenkit szeretnék
Örökké örködnék
Mennyekbe mehetnék

Ha én Isten lennék
Napot fényesítnék
Szívet melengetnék
Kedvet kerekítnék

Ha én Isten lennék
Senkit meg nem vetnék
Kenyeret is szelnék
Igazat vedelnék

De hát ember lettem
Gondjaimat ettem
Senkit sem szerettem
Magamat temettem

Ember ki ha voltam
Eleget nem szóltam
Magamat szép holtan
Istennek álmodtam

Két gondolat

egy kultúránkban
távolságok gyepét
nyírjuk szüntelen
elvakítottak vagyunk
rab-sötét toronyban
kurta időnk dajkája
nem dúdol örökké
vágyfeszítő derűt
éltető csacska dalt

*

szeretném ha
szerelemvágyam
fényének fölgyorsult
neutrínói rajtad
átsimulva-pirulva
átsüvíténének
magtörő erőmmel
egyből felcsinálnálak
s tennélek világanyává

Mutációk

Kergemarhakóros álmok settenkednek
koroméjeken élethossziglan
életünk pillanatnyi megvilágosodás
valaki, aki elkopott az áhítatlan szóban
az új kereszteletlenségben a Véletlen nevet kapta
kéretlen génjeimet apró mutációkkal összezavarta
hogy a nanotechnológia törvényei szerint
magamat magamban naponta megszülhessenem
példát mutatva az emberi értelemnek
más vagyok lennem kell szentháromság

klónozott párom, szakasztott másom
egyformák vagyunk mi télen-nyáron
azonos már minden bégetésünk
finoman gyapjas a szóképzésünk

azt gondolod és én is éppen azt gondolom
miközben szikráim élő számítógépembe rovom:
végtelennek tudom űrtágas tudatom
szőrén ülő hitem poroszkál ájtatos lovon

Nacsakész dala Milarépa előtt

Ünnepnapjainkon unottan sercintek a földre.
Szárason szórakozik a tenyerem.
Téblábolok lélekbeli odaadás-zöldben.
Magányos muszlim magában magasztos.
Nagyvárosi pusztákon rég hullajelölt.
Tibetben hidegben kietlen harasztos.

Magasztos, merre vagy?! Milarépa, szólj rám!
Szivárvány testű, kék-ékszer fia, Jó Hír,
Örömtelen gyerekkorban csilingelő
Lótusz, Békesség Fénye, Tan-védelmező
Ki kibabráltál minden születést, halált,
Selymedből, cukrodból ugye rég kifogytál?

*Szól a mantra, szól a mantra, szó zörög
Szól a mantra, szól és újra felpörög
Hare krisna, hare krisna, krisna, krisna
Hare hare krisna hare, hare krisna
Zúg a mantra, szól a mantra, szó hörög
Szól a mantra, zúg a mantra, szól a hanta
Az értelmetlen és lepergő lét fölött.*

A soknemzetiségű Párizs

Üdvözet Európából

Biharkeresztesnél kiloptam Erdély-részem meggyötört magamban
zsebkendőnyi hegyet maroknyi döglegyet
hajszálnyi elégtételt nacionalista ferdeséget
ökölnyi rosszindulatot ökörnyi hetet-hatot
hajba kapó kamatot kimentaházablakot
idegrángásból habot szívzörej-lakatot sóhajokból kacatot
ősi-hősök-levegőt tolerancia kergetőt
becsületbe betörőt érzelmes tekergőt
ebek harmincadjára holnap tanulságára
otthon hagytam
és átvágtattam
sokszorosan árván soklóerős kerek lovon
repülő agytriciklin érzelmmozdonyon
a megengedhetetlen veszett
sebességen is túl bazdmegmár mérgezett
magyarságát temető önmagával szórakozó
magából kivetkező egymáson lovagoló
élve temetkező férgekkel ölelkező
nagy-anyaországi kutyálkodásban seregestül
zsibbadt kurtakány malackodó
nyelvtársaim trianonokban zsugorított
apámföldjén gázoltam keresztül
elidegenítve értetlenül

jó Kelemen bátyámnál is messze távolabbra
vitt sanyarú sorsom (az ellenkező irányba
kellett nékem mennem)utánam sem marad
senki csak gondolatban *kedves néném* nekem is
a titkokat mélyen rejtő ködszivacsok itt is tova-
gomolyognak sebesen – kék sárga tisztán ragyog
a mértékletes északi világ! van nagypohár söröm
villanymelegben lubickolok hűtőm csordultig tele
kicsinyként jött örömök sorjáznak lakomban
mikrómban velem sisteregve pironkodó dundi csirke pirul

lehetnék kanál a lében: svéd-magyarok között önműködő
remete tenger mormolása bölcsködéseink permete
idegen-hideg világból hazajáró kivagyiskodó-lélektorony
könny-lego ábrándból búsmagyar sóhajkupac
Európa laza emlőin itt meglehetősen jól élek
zsugorodó segélyen társadalomszegélyen
nem adtam csak kaptam besétáltam a készbe
évszázaddal előbbre megalázó kisebbségből
emberséges kisebbségbe simán érdemtelenül

vidáman szörfözöm hír-tele-interneten
cöcörög a modem mocomog a faxom
hangrögzítőm cseveg sok idegen hangon
komputerem dolgos akkor is ha alszom
belenézhetek minden áldott este a zsugorításra
ítélt kolozsvári kicsi *Szabadság*ba
az álmokat püffesztő *Magyar Közélet*be
a világunkat szédítő agyat tépő fájlba
olvashatom sorban kisdéd folytatását
az erdélyi erdőkben lihegő in intenegrum
kapatos prostitúciónak

itt is most is a földszinten nem lakik
más társadalmi kategória alattam
vagyok ki otthon koldul kukában turkál
unottan polgárok közt nincs szava
fürdetem magam süket csendbe-hallgatásom
bére ez (s hogy buszjegyem árából kabátot
vehettem az Uffban s hogy mások előtt szégyellve
ezt rögtön lehazudtam) de rengeteg az ingyen
ingem melyeket kivasaltan küldött nekem
csomagoltan lökve a kukába egy északi szívű
ismeretlen férfi egy sápadtan szőke idegen
aki a jótékonykodást így elkerülte
és hányszor cseréltem bútort mit a fogyasztói
társadalom viszketegségben szenvedő
felfelé figyelő tagja kidobott rádiójával
tévénével együtt mert unta és unja a banánt
és nem veszi észre magát s annyi mindent mi
örökké javításra szorul a körénk ájult ócska jóban

mondhatom fényes konyhán szokásaimat pazarolva élek
beépített itt minden akár a szeplőtelen élet
a kisvárosban az egyetem nagyobb mint otthon
százhuszonhét nemzetiség koccanástalanul lakja
épült ezer éve egyenlősdire a háború két
évszázada sem „kommunizmus” nem dúlta
a busz kívül belül tisztább mint nálunk a patikus
a lazac sem álom itt egyszerűen csak van
és mellé a világ kelletősen palackozott minden-
fajta keserű – édes kedvet szikráztató bora
hajtja magát persze itt is a dolgozó házat hajót
hétvéget szebbet rögeszmésen többet akar
miközben csoportokba trancsírozva eszi
társát a hazáját és magát dadogva felejtő
mohóbbnál is mohóbb svéd-magyar

felzárkóznak és bezárkóznak egykori nyelvtársaim
extra Transsylvaniae non est vita igazát
igazolják és mégis innen csak az látszik
hogy Erdélyben az életnek nincs már java
félve mondjuk ki : jövője sincsen –
itt kékebb az égbolt a zöld sem haragos
tüdőbe való levegő nyugtatja szívünk
és messze hallatszik a rendre épült csend
patyolat pontosság ketyeg a létben
a távolságok egyre rövidülnek de nőnek
a lelketlen emberi lények között
a hatalom már nem a kényelem a szent

a haza innen messze belső-afrikai
brazil-őserdei ausztrál-sivatagi
elzártságban távol belénk zsibbadva
fáj és százszor fölhogad a költői miért
vigasztaló templomaink csaknem egyidőben
tornyosultak és kitántorgott innen is
az ígéret földjére a századfordulón
több mint egy millió reménykedő
jövömről most én is kitántorogtam Európába
egyszem lányomból kelt félmagyar unokámért
leszünk játékos kedvvel észben közlekedő edények
ha akad még jó bennem az növelje jó nagyra őt
csizmahúzó nyögésem akaratlanul máris elleste
s utánozza már néhány anyámtól örökölt szép szavam
nevetve munkálkodunk hogy „nem van enyém szobámba”
rendre rend legyen mire édesanyja hasából kinő
a családi vázát szépítő északi szőke erdélyi gesztenye
csipetke fruska kis virág s benne a három betű mit
a hitében soha kopasz apám jussomul rám hagyott
a háromnyelvűség bölcsője magától értetődő
természetességgel univerzális legyen

itt ha úgy tetszik bármikor lehúzom a rozsdás rolót
láttam már éppen eleget: szédült világunk folyton
csak maga körül forgott – és ma viszont hiába
spekulál zihálva népem ott a Kárpátok ölében
importált erkölcsökbe kapva keveredve
Biharkeresztesnél hőköl hanyatt vágódik Európa
kifogytunk immár újra kedves édesanyánkból
basák janicsárok vadak elé ájtatos angol
hidegképpel pénzfüggöny épül s lakat a rongyolt
üres zsebűekre – két világ között határsáv –
ex kincses Transsyilvania: egykor dugványolt Európa
magántermő lélekvilág maradj már magadnak
jövőt evő jómadaraknak! – e század nem szül
több jót nekünk s nem lesz több Mátyás és Bethlen

de mit elvettek a nagyok a kő kövön álló alapot
a következő évezredre valót őrizzük a világban
szerteszét szórva is miként a zsidó az eszét
s éltesse a népet hogy visszajáró gondolatban
téglaként küldjük a reményt: talán az éhesen
ébredő magzat is (mint szikla ha porlik mert
úgy akarja) kibírja sorsát a kemény fagyot
a végtelenül-ni-kész ezer évet

Lund, 1998. november 4.

Végtelen oszlop

Világtájakba öltözve félve fürdettem lelkem
jeltelenségeket zabálva múltamból keltem
melletlen egyetlen lettem jelesül egyben
szerelem nélküli szívós szerelemben
értelmetlenül hazug érzelemben
páratlanul párbajos veremben
félemlerül magam szerettem
idétlenül időt nyertem
kincsesebbet nem mertem
élők között lettem
halott. És ettem
szedegettem
merszem
a
napot
holnapot
eszes lapot
az eszem papolt
és vágyakat ha volt
foltok hátára rabolt
zsugori kicsinyesség-folt
mit sorsom sorban reám szabott
és istentelenül reám rakott
— később jóistenestől is letarolt
serdült meztelenségemtől hitehagyott
öskérgéből csörömpöléssel kiforgatott
harmadik emlőn gügyögve kérődző tetszhalott
— aki világtájakba öltözötten feltámadott

Színek fonákja

A csók lila.
A béke fekete.
Ezüst a halál.
A barátság kaki.

A remény tűzpiros.
A jövő sárga.
Sáros a becsület.
A politika piszkos.

A lelkiismeret sápadt.
A becsület pocsék.
Haragoszöld a tudás.
A múlt vakító fehér.

Európa barnul.
Szürkül a lét.
A kozmosz már sekély.
Fénylik sok fekete lyuk.

Pillanatfelvétel

Párizsi levelek

Párizsi pihenő

Ady nyomában

Párizsba tegnap berepült az Ősz.
Szent Mihály útján bandukolt öregesen,
kánikulában zaj-lombok alatt
kapkodtam ősz fejem.

Gyalogoltam magam is a Szajna felé
s lelkemben régen elégték a rőzse-dalok:
furcsák, kivagyisak, lelombozók,
arról, hogy nemhiába éltem s dalolok.

Régen elért az Ősz, némán fehérített
Szent Mihály útját, a Sorbonne-órát,
s a Szajna parti fényt velem miért
jövőm-hullató őszömön ismertette meg?

Perc-életem röpke Nyara így is megremeg
Párizsba kacagni hozott az Ősz
Költőnk nyomában fellélegezhettem
kitaposott éveim súlya alatt.

Nyüzsgésben

A rengeteg mélyén

Párizsban barna lányok bőrén
szikrázik Afrika.
Párizsban amcsik bankkártyáján
pöffeszkedik Amerika.
Párizsban egy padon, együtt pihen
a sokféle Ázsia.
Párizsban pompás a múlt, fényes a jelen,
mind, mind: „cifra rengeteg”.
Párizsban bulvárok szélén,
kertekben, metrók s a város mélyén
küszködve él Európa – a beteg.

Medáliák emlék

Hommage a József Attila

12.

*Az eltaposott orrú fekete,
a sárga, kinek kékebb az ege,
a rézbőrű, kin megfagyott a vér
és a lidércként rugódzó fehér –*

A szentség-sziporkából részt remél,
a szürke, mit a józanész felél,
a kibuggyanó vörös melege,
s a zöld őserő nyugalom-jege.

Skandináv tájban

Kék-sárga világ

Látomások

1.

habruhába öltözött és visszarúgta
a csónakot a partról
kék lándzsával és fehér pajzzsal
tündérien küzdött
az érkező ellen

aztán öregkorára
Skandiában sámánkodott
dobját verte szüntelen
bódító füstben barangolt
egyre bennebb önmagában

és eltévedt a ropogó felhők fölött
a tekehabokban
ahonnan nincs visszaút
sörhasat növesztett és álszakállt
és megváltott minden istent

2.

Csak intettek.
Minden mozdulatukkal
időt csináltak,
akár a gyereket,
akikből emberöltő lesz
ha kévébe gyűjtik
a perdülő percek.

Csak intettek.
Múlt és jövő
távolodó partjai
között sodródtak
a jelen levében,
mozdulatpillanatok
lágyan libbenő lapjain
lassan lépegetve
egyensúlyuk keresve:
a biztos középutat.

Aztán intettek ismét.
És mentek tovább.

Valami üzenet

Biztatás útközben

Takaróm alá bújnak
– Mire jó ez a játék?
Ki küldte ajándék? –
Lumbágós, csikorgó évek.
Hagymaréteges rendszerek.
Hegesztőlángos utak.
Fortyogó mágneses levek.
Izgága kérdőjelek.
Emeltyűk némaságba:
Gyomrában visz a bálna
a Holt-tenger árkába.

Kérdőjeleket nem zabálsz!
Felkiáltod rá jeled!
A valóságot ne feledd:
Az emberség nem jeltelen
pont a fekete lyukban!

A szomorúfűz halála

Szikkadt szomorúfűz alatt fáztam,
körbekerítette kínos kedvemet.
Beteges borongós fényben áztam,
törzsének támasztottam reményemet.

Rendtartó rendes emberek kivágták,
Lassúdan, libegve lábukhoz borult.
Eges koronája estjét szánták,
szívemben a szánom tar ágra szorult.

Egykedvű dal

Kit szeretek és ő szeret,
ha megszeret;
jön, marad, és már nem mehet,
ha elmehet;
majd visszajő, ha lesz idő,
ha lesz idő;
s ha lesz-időm már lejár,
ha már lejár;
szerehetnékem is bezár,
ha majd bezár;
szerelemvágyam majd taszít,
ha eltaszít;
érzelmeimen így lazít,
ha majd lazít,
s aki akar, majd kit akar.
ha kitakar;
és elsuttogja mit akar,
ha jót akar.

Herceg!
az aki megszeret
zabálni is szeret:
a jókat belőlem,
ha tényleg szereti
mind-mind megeheti

Téli mosoly

Pecsenye pirosra pirítja
két kezéd a tél

Párásat pőfékel párosan
tüzelő tüdőd

Felhőben fürdőzik fölötte
kéken kél az ég

Szemedben szikrázva szökkenő
tavasz tündököl

Unalmas jólét

Svéd-magyar öreglegény dala

Stockholm felé félúton
Elhagyott a félhugom
Újvásáron megálltunk
Együtt többé nem háltunk

Nékem ugyan sohse volt
Édeshugom s nővérem
Szerelmem folt hátán folt
Csalódás a testvérem

S akkor a kettészelt kutya
Karinthy koponyájából
Vonatvonítással futva
Trelleborgon is áttáncol

Óvár felé félúton
Budapestet lenyúlom
Sehol sem vár jó sorom
Hazámnak sem mondhatom

Merre kakas, merre tyúk
Merre visz a vándorút
Nemzetem nincs csak nyelvem
Élhetek sárga-kékesben

Jó reggelt Boldogság!

– Jó reggelt! – köszönt a képzelt kihordó:
– Itt a Boldogság! – Agyamba csorog,
tápázkodó napsugár. Adrenalint csöpögtet
szigorú szívembe a rend, melyből létem
minden pillanatban összeáll, átjárják
 kozmikus szelek. Perpetuum mobile
 az emberiség. Aprózunk hangyabolyban,
hihetetlen függőségben a semmitől.
Hatalmas kannájában házhoz hordja,
– Jó reggelt! – s reám hagyja, mekkorát merjek
– életre valóul – kortyolni belőle.

Parkintézőség

Hetvenkedem

Szemüvegemet már végleg elhagyom
Láttam a világból éppen eleget
Befelé figyelek, s rendre kihagyom
Az agyamba nyilalló rémképeket

Hetvenen túl hetvenkedhetem
Nagyot henecegni volna végre jó
S azután is hetykélkedhetem
Végül úgyis végleg betakar a hó

Bevettem már minden pirulát
Hetvenkedhetnékem rám vicsorít
Nászágam asszonyt ritkábban lát
Nincs olyan kár, mi engem kiborít

Házamnál, hazámnál én öreg
Sértetlen rám ereszkedik a csend
Mondókám sok ismételt szöveg
De legénykorom vissza-visszacseng

Hencegtem, hogy értem én e kort
Hajam még nem ősz, még nem tar fejem
Kerültem minden bajt s kőbokort
Hetvenen túl az ész legyen nejem

Bizonykodom még sok a dolgom
Kérkedtem halni sohasem fogunk
Hánytam-vetettem sokszor sorsom
Unalmas őszhöz lehet-e jogunk?

Hetvenen túl hetykélkedhetem
Időmbe – mondják – minden belefért
Kedvem szerint, gyengélkedhetem
Hetvenkedem hát minden jó napért

Haikuk

1.

Utcai lámpa
fényében csillag. Morzsa
fényzúzmarából.

2.

Eszemben űrcsend
csöpög: lelketlenségem
gyűrűzik tova.

3.

Hajnalban nyuszik
jönnek ablakom alá.
Fény kúszik reám.

4

Óraketyegés.
Lüktet az idő bennem.
Lélegzik a csend.

5.

Gomolygó felhők
sötétlenek fölöttünk.
Géza, kék az ég.

6

Pusztul a remény
– tüskés bogáncs virágzik –
a szikkadt réten.

7..

Hazámban fázom?
Buggyolálj, óvj, melegíts
édes anyanyelv!

8.

Otthon vagytok a
végtelen nagyvilágban:
az anyanyelvben.

Haiku-koszorú

Pusztul a remény.
csak vágyainkban zöldell.
Szivárvány készül?

*

Szivárvány készül?
Vajúdik a messzi ég:
pusztul a remény?

*

Pusztul a remény
– túskevérfal a bogáncs –
a szikkadt réten.

*

A szikkadt réten,
bogáncskóró-várunkban
pusztul a remény.

*

Pusztul a remény.
Vajúdik a messzi ég,
szivárvány készül?

*

Szivárvány készül.
Csak vágyainkban zöldell
a pusztá remény.

*

A pusztá remény
bogáncskóró-várunkban
zord túskevérfal.

Az elhagyott kerékpár története

Séta

Az erdő ültetett.
 Az ösvény kijelölt.
 A fakó idomított.
 A lány szőke svéd:
 unottan poroszkál lova
 az autópálya mellett
 kialakított műdombokon.
 Tavasz dolgozik
 testben és lélekben.

Bámulom békés világom,
 és gondolataim ághegyén
 reményügyeket babusgatok
 csöndes holnapokról:
 Legyen! – kívánom, mintha
 magam volnék a soros Jóságos.

Az évszázadok óta összetört
 lélegeztetőre kapcsolt természet
 talán újraéleszthető.
 A műdomb, műerdejének
 ösvényén tovaporoszkál
 a bágyadt nap aranyát
 hajában hordozó műlovas.

Állok a dombok között
 kanyargó kerékpárút
 fehér választóvonalán.
 Mint íróasztalomon a rend,
 valami arra ösztökél,
 hogy munkába fogjak.
 Európa fogalmát soronként
 rendezettséggel töltöm vigyázva,
 hófehérre takarított holnapokra
 rovóm a kortyolni jó
 béke álom-tiszta levegőjét.

Imádat

A hátát mutató Vénus

Pillanat

amíg pirosról zöldre
váltott a lámpa
pillantásunk összeért –
szerelem: szótlantul
lobogó remény
mindeneket átütő
simogató fény

mágnesem lettél hirtelen
a zebracsíkok összeértek
báránnyelvtiszta
érzések gomolyítottak feléd
csüngtél szememen szótlantul
úrhajósebességgel
hús/vér keménylemezen
végigfutott eszméletlenül
élt néhány évtizedem

és vállalt szerződéseim
önműködő parancsaira
váltott rögtön a mágnes
üstökösök suhannak el így
együtt mellettem
magamban magunkban
maradtunk két külön világ

szikrázott körülöttünk
a tehetetlen levegő
tetőt nyaldosó láng
örömet befelé rikoltó
vágyesó mámorvirág
hiányoddal nyilalló zápor

memóriánk szemétkosarából
még előhívhatnánk magunk
törölhetetlen pillantásod
örzöm végzetemig

Találkozás

Álom

álomban
őzikék fehérén fénylő fenekét
láttam
nevetgélő nőcskék nőttek ajkamon
kéjesen
mint boszorkánykörben a szegfűgombák
ennivalók

fiatal férfierő feszült bennem
ifjúság
vénségem rögvest vidáman verve volt
nyögtem
betegesen is boldogan sült bolond
legalább
álmovilágban átalhatott álom
életem
asszonyi napsütés lágy melegében
végezem

csókolt csókjukkal csobbanó telihold
hullt
fekete márványon feketedő lyuk-
halálba.

Vasdidik

Akt

Kányádi Sándornak

valaki vár a vágy telén
fűti fagyasztja kedvemet
magát simogatja belém
rendezni benső rendemet

az örvény végén fény süvít
mögöttem cifra rengeteg
vég előtt hajrában feszít
sodor érzelemfergeteg

lelkünk lobogva megmarad.
ki az ki ezt kiismeri
reményem tovább nem dagad
már az elmúlást hirdeti

valaki vár a vágy telén
hús szoba lenne életünk
sohasem szerethet belém
jégcsapos a lélek(g)zetünk

valaki kárt kerít reám
ki félve él a felemen
szobrozva szertelen leány
nem kérdi miért szeretem

Béna sóhaj

mindeneknek eleje
éltednek a teteje
szép értelme ha volna
dolgaidnak veleje

hitted nem szerethetsz
magad mondtad rekesznek
elkopott minden vágyad
kiálltál kőkeresztnek

szerettél ha szerettek
fizettél ha nem vertek
sunyi műmosolygással
gúnypárnára fektettek

szerelmes szerelem
keringőzött kedveden
árva fejedén matatott
megint túljárt eszedén

elkapott és meggyötört
illatosan elkészönt
asszonyi állat volt mind
kínt hozott és búzönt

lehetnél már magad is
ember ki nem hamis
léha fénybe tört kender
kiszámítható hasis

ugye mindnek a vége jó
ha nem ment el a hajó
végleg s int a végtelen
nincs más nincs megint hahó

megint hiába szóltál
szóddal versenyt futottál
maradtál volna néma
semmit sóhajtó béna

Sámánkodva

megrontalak kék szememmel
főkötődbe két gyöngyöt köss
gyémántot íves nyakadra
szikrázó dühösségek ellen
a smaragdok őrizzenek
bujaságtól mutasd facér
fenekedet lábad között
nézz rám búvölj hogy szabadulj
rontástól haj ezeréves
hitehagyottságunkért
büntetnek szakadatlan
s joggal mindeneket rontó
örökké hatalmas szellemek
törnek ránk sűrű bozótból
a hajdani eszelősök
fejed fölé gyeptéglát emelj

Szózatok

Apokrif upanisadok

I.

Jöjj hát, kedves Krisnám, ülsz-e
szépen felsorakoztatott
titkos tanításaim mellé?
Lélegzetünkkel kezdődik
a minden semmiségének
világló felismerése.

II.

Miként a magasztos Isten,
egy az anyag és a lélek?
Nanokra váltható világ,
energia tombol a létben,
megismerésünk végtelen,
megváltásunk így elmarad.

III.

Ardzsuna, csak harcolj tovább,
Krisnaként magasztos bíztat?
Legfőbb üdvünk szivárványa:
érzéseink, emlékeink,
gondjaink, tudatunk vége –,
alszunk majd álomtalanul.

IV.

Felismerésünk a tudás,
anyag s valónk megsemmisül,
elveszítjük én-tudatunk?
Újra, többé nem születünk,
vágyakkal és örömmel
magunk válthatjuk meg magunk.

V.

Káprázat, vagy nem létező
a felismert világlélek
révületében fegyelmes,
figyelmező beolvadás?
Jógába kötött követő,
gyönyörhajhász megváltástan.

VI.

Cselekvőknek áll a világ,
ismered a démon nevét?
Remetekorban nem segít,
létszomj rongálja tetteid,
azt sem tudod mi a tudás,
hiába magolod könyveit.

VII.

A gondolat csak költemény,
irodalomban szép remek?
Mindenség-látomás szöveg,
áhítat-érzelem kenet,
– az ősi slóka metruma –,
lapos sorok mókasora.

Erotikák

Tavaszi fényben,
mint agyban a féltekék,
eggyé az ágyban.

*

Forrót fúj a nyár.
Pirító napfény csorog.
Szerelem éget.

*

Állapotos ősz.
Pillantásod bőséges
csillagaratás.

*

Fázik az idő
a szerelem zord telén.
Közeleg a vég.

*

Vágy idején nyit
minden húsevő virág.
Ötödik évszak.

Éva örök

a fénycsokrok szilánkokra bomlanak hajadon
mindenségtitkaid sejtjeidből tükrözöd
szemfenéken szúr oltja égő patakom
forró forrás fürdet sziporka a törülköződ

Hol vagy?

álomban a bibliában jártam
Havilahból aranyat hoztam Bdeion és Onix követ
a Pisonban lazacot fogtam friss rózsaszínűt neked
gyümölcsöt szedtem hamvas érett gyümölcsöt
a jó és a gonosz tudás fájáról
pedig tudod hogy nem szeretem a zöldsége(ke)t
bizony nem jó az embernek egyedül lenni álmában
minek Nevezzelek lesz a neved
ha majd magam mellett megteremtelek
mielőtt meghalok ígérd meg:
nem szégyelled (m)esztelenségeimet
kertünkben az édenkertben eldobhatod majd
divatosan csipkés fügefaleveled

Imádat

Zsiráf nyakad tornyán özfejed fordítsd felém,
szájad vörösbegy, szemed megvadult bika,
hajad hollófényes fekete gyémánt,
karod polip tapadókorongja,
melleidről angóra-nyuszi
szemei vöröslenek rám,
bőröd – libalegelő
hasadon – hómező,
bálnarajként ring,
őzfeneked
villanó
fecske-
mell.
Futó-
madárláb
lábad között,
kecskeszakállad
mögött rőt medúza,
lüktetve vágy-szunnyadozz,
mozdulatod szép gazellák
irigylik, hangod hajnalokban
harsogó rigókat megszégyení,
rózsaszín tenyered medvetalp-puha,
zongoraujjaid hegyén forrázott rák
piros páncélja ragyog részeg körmeiden.

Kancaderekadhoz tapadva, halcsontjaid
érezem, és hűséges kutya-melegedben
fürdetem erotikus indulatom,
felvigyázom pihelégzeted
amely aluszékony nyusziké;
várom, hogy újra peregien
fakopács csőröd alatt
tiszavirág szavad,
s borjúnézésed
tanítóddá
lényegit:
leszek
mag.
Mordul
vágyaid
oroszlánja,
orgazmus-erdő
remegő rejtékén,
dinoszauruszokkal
vetekszik serkentő erőd,
sörényed lovakhoz hasonlón
lobog, nyergetlenül hágsz és megülsz
rajtam, tátott krokodilkedved ritka,
mint a kecskefejő madár, Fiastyúkot
ölelő kedvem kerítéd : állati szép vagy!

Karom fejed fölött

Szomorkás dal

Karom fejed fölött
borotvaéles kard
volt.
Karod fejem fölött
borotvaéles kard
volt.

Seb volt ölelésem.
Seb volt ölelésed.
Korom volt a vérem.
Korom volt a véred.

Elszűkült szerelmed.
Elfelejtett kedvem.
Elszűkült szerelmem.
Elfelejtett kedved.

Karod távol, kardod
nincs.
Karom árva, kardom
sincs.
Üres a fáj, semmim
sincs.
Üres a fáj, semmid
sincs.

Ládámban kong a múlt,
ládádban kong a múlt,
a volt.
Kardéles emléked
vágyamban felébred,
ha majd
kardéles emlékem
vágyadban felébred.

Karomban

karomba jöttél
vártalak virággal
pereltem világgal
karomba szöktél

mosolyod rózsaszín
pír-futószőnyegén
pillantásod egén
hangfátylad karmazsin

ringásod ringatott
hegesztőlángom gyúlt
libegett levegőn
lihegő szeretőm

olyan volt mint a vég
amikor újra kezdet
és nem kéri vesztet
de gyarapít: még-még...

akartad akarván
estétől reggelig
össejttől össejtig
bódultan bódulván

karom ha kitárom
vágyam kiéhezett
sóvárgó igézeted
szökkenését várom

Kurta képzelet

az én képzeletem
nem a te képzeleted
képzelted nem léted
imádod nem érted

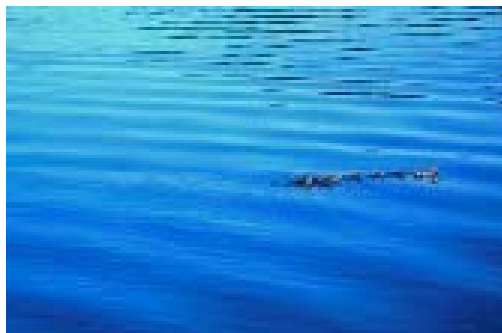
magad építetted
apró hazugságból
elrévedezésből,
jelen-kifogásból

képzelt képzeleted
végtelen is érint
odaállítottam
érintetlen férfit

ha a képzeleted
ha a képzeletem
egyszer együtt lenne

és az imádságod
a szótlanságommal
végül összeérne

a létezésednek
a létezésemnek
akkor véget vetne

Hullámgyűrűn

Lilik

Kislilik, nagylilik
Daloló szép libák
Kislili, Nagylili
Szép harmóniák

Li-lik, li-lik, li-lik
Hangtok magasra állt
Lilik, Lilik, Lilik
Emléktek messze szállt

Életes

Örökös küzdelemben

Motto:

Életfogytiglan
Az ágy közös
A párna nem.
Pilinszky

Ezred évekkel ezelőtt
mondhatnám úgy is: hajdanán,
nem titkolt vágyam volt,
hogy hadüzenet nélkül
felségterületeidre behatoljak.
Győzelmi tivornyákon
gyúrtelek olykor magam alá.
De az örökbéke hajnalán
útlevelem szerelmes pillantás.
lábad emelkedő sorompója alatt
felmutatott simogatásaimmal
lépem át felséges országod
átjárhatóságukkal hívogató határait.
Uralkodni engedtéel belügyeidben.
És aztán szelídülten már csak arra vártam,
hogy mosolyoddal életre szólóan leigázz
lágy karod szorításában

Társas dal

"... a te szerelmeid jobbak a bornál"

Énekek éneke 1,2.

zászló lettem feletted
hogy kebledet felfedted
liliomom tövised
gyönyöralmám ínyednek

felköltötted szerelmem
átugrálok hegyeken
szökellek szép halmokon
rózsavölgyben szívsirom

virág virágzik erdön
ének ideje eljön
szavad gyönyörúséges
tekintetedtől ékes

kérve kérlek szerelmem
serkentsd tovább szerelmem
kényszerítsél karodba
valameddig akarja

Dávid tornya a nyakad
emlőidből dal fakad
zergék ikerfiai
tested liliomai

szeplő egy sincs most benned
mirháim kell legelned
jobb vagy minden boroknál
színméz csepeg halmodnál

berekesztett kertedben
kútfő vagyok testedben
tej foly nyelved alatt
bepecsételt jó falat

tömjén füvek táblája
aranyhenger rámája
választott drága galamb
csengő szerelemharang

vágyba ültetett hajnal
felfegyverzetlen zajjal
rettentő zászlós tábor
bortalan csillagmámor

csípőd hajlása köszöntyű
köldököd kerek szerkentyű
hasad gabonaasztag
nedved csészédbe raktad

szemeid halastavak
szólásod szelíd szavak
mit kedvére szürcsöl
ki szerelmedért gürcöl

pálmafaszép vagy kedves
szőlőgerezded nedves
felhágok fogom ágad
öledben vár a szájad

lángjai tűznek víznek
kit pecséteknek hisznek
kőből toronyemlőkkal
szerelem tűzszerűkkel

víz cédrusdeszka-ajtó
kőfal: szerelemhajtó
buzgó halál szeretet
jöjj fuss ezüstkerteket

Buldogságos boldogság

boldogsághoz buldogságot
pórázon sétálókutyát
orrodnál fogva nő vezet
mindig más csinos szukád

buldog a férfi hidegen
zömök szívében harag dúl
megint nem ő volt ott elől
nagykutyaságáért vadul

buldogság minden harapás
mit boldogságból kiharapsz
és kutyatermészetedért
a szerelemből kimaradsz

Menyasszony   Öregasszony

Vágy

szeretném ha sóhajtásaiddal babusgatnál
jó emlékezeteddel bebalzsamoznál
ha elvégeznéd hogy a magam építette piramisban
gondolataim ne heverjenek holtan
szeretném ha tavaszi szelekre hímeznél
hogy fennen loboghasson mint aki beszél
s amit szóltam nem suhogna fölötte bárd
butító éjjeleken szikrázó guillotine
mit irigység old és a dühből prédikált kín

Valahol otthon

Évezredünk füstje

Életrajz

platánfának készülte
s lettem veresgyűrű som
hajlékony ágú cserj
kötve kötözni való
utak mentén gyakori
gyászfekete a termésem
cornis sanguinea
profán társa
sátorozó virágzattal
elélek 50-80 évig
kéregpírba takarózva

Este

eljött hát az este
egy nap ez a világ
hány csók az életünk
tudjuk mi vár miránk
ha fel nem ébredünk

egy lépést előre
kettőt szépen hátra
tangózva ébredünk
lejtünk másvilágra
ennyi az életünk

és a hirtelenben
moccanó értelem
kilépés-életünk
pillanat-félelem
hogyan fel nem ébredünk

Fagyasztott lelkesedés

Ha én pókos lóláb volnék,
a sorból ki sosem lógnék.
Ha rozsdás szeg lennék,
zsákból ki sohasem bújnék.
Ha kopott patkó volnék,
szerencsét soha sem hoznék.
Ha fekete macskává válnék,
utakon soha át nem járnék.
Ha messzi szigeten Péntek volnék,
13-as számot sohasem viselnék.
Ha sorspályámon ballábas lennék,
ágyamból soha fel nem kelnék.
És ha szűzlány lehetnék,
nászágynak sohasem feküdnék.
Ha bolondgombának születnék,
lábam közé is pirosítót kennék.
Ha pedig egyszer Színbáb lehetnék,
Dunára néző özvegyasszonyt szeretnék.
Ha piros hetesként élhetnék,
tromfként sohasem győzhetnék.
Ha trombitaként szólnék,
ébresztőt egyszer sem fújnék.
S ha őrangyalként járnám a világot,
éjszakáimba nem hoznék világot.
S akkor csömör is lehetnék,
minden rosszat magamból lehelnék.
És ha a sors rám balsorsot hozna,
nem lennék térre állított pózna.
S ha utálat volna a munkám,
azt is elvégezném kurtán.
Magam lennék minden jeges tenger,
amely háborogni egy szóval sem mer.
S ha egyszer-máskor lelkesedni mernék,
Szomorúságomból mindent magamba temetnék.

*Óvárba születtem –
Deák Ferenc grafikusművész aláíratlan rajza*

Figyelmeztetés

Egy régi latin felirat kiegészítése:

„Nem mást, magadat bántod”⁴,
Ha örökké önmagad látod.

Földindulás

valaki velünk világot vesztett
második énem lehetne szolgám
úrhatnámságomat szaporítnám
parancsaimra sem maradna veszteg
kit gombnyomásra magába rekesztek

valaki megint fölém merevedik
sokadik énem lelkesen leselkedik
lépeget le és fel a génlétrán
tükörből figyelmeztet énrám

---

⁴ A kolozsvári Mátyás utca 3 szám alatti épület falában található reneszánszkori ablakkeret-töredék felirat-töredéke. (Fordította Szabó György)

*LIVIDE>PONETVVII TANDEM (...)
NON ALIVM LEDIS TE (...)
„.../ Nem más , magadat bántod”*

össejtig kaparom a létem a titkom
nem lehetek a magam bölcs istene
elnapoljuk nem lesz több tárgyalás
mínusz negyven fokra állítom
fehér koporsóm hőmérsékletét
feltámadhat majd klónozott lényem
szüksége ugyan kinek lenne rám
az elnapolt nagy számadás után
az ürsivárult egyedüllétben
kergemarhakóros álmok settenkednek
koroméjeken élethossziglan
pillanatnyi megvilágosodás a létünk

valaki lassan tövig kopott
az áhítatosan kiejtett szókban
a keresztleletlenségben most Véletlen a neve
génjeimet apróbb mutációkkal össze ki keverte
elrendezte szépen hogy a nanotechnológia
törvényei szerint saját magamat őseim
mintájára megszüülhettem példát mutatva
neki is magamnak is és mindenkinek
akaratunkkal lehetnénk szentháromság helyett
szent-többség vagy hozzá hasonlóan egyetlenegy
karnyújtásnyira és egyszer majd mindörökre
valamiféle régiből sarjadt új hitben

klónozott párom, pontos hasonmásom
egyformák leszünk télen és nyáron
azonos lesz minden bégetésünk
finomgyapjas összes jövőképünk

nem születhettem fáradhatatlan számítógépnek
mert a gépek tökéletesen is nemtelenek
melegek mindannyian nem lehetünk egyelőre
és különben is sűrűn megáll az eszünk
míg nyögve új pályára állítjuk az Eget és a Földet

Ház, ahol befogadtak

Idézet

„Elmegyek mint a levegő,
fehér fűrtjeimet rázom.”
Férfiak és nők arcán
látom magam s az Istent.

Koppány dala

Neved kimondtam: megteremtettelek
Rádolvastam minden igézetemet
Szómmal szorosán bekerítettelek
Gúzsba kötve igékkal ütlegettelek

Kilendült nevedre
Szita-szita péntek
Fel-felsír a gyermek
Szita-szita péntek
Jó és rossz hatalma
Öröktűz zabszalma

Jobbról balra
Nyárból télbe
Fényből sötétbe
Fehérből feketébe
Hív, küld, visz az Úr

Vassal próbáltam tüzet
Házamból nőtt égígérő fád alatt
Vastagodó tüskés törzsén kúsztam
Baltámmal balogul csapkodtam
Szita-szita csütörtök
Teremtő zabszerda

Arccal borulok a földre
Kilenc égben jártam
Táltosodat vártam
Nézőidet láttam
Zengték éneküket

Vesztettül vertem a dobokat
Viaskodtam nagy szellemekkel
Tomboltam tovatűnt lelkemmel
Átélttem világmindenséget

Lóvá tettek dühös bikává
Nincs ki átvenné tudásom
Tehenek véres tejét vesszőzöm
Könyörögve ajtót nem nyitok

Áldozattá kellett lennem
Füldök forró kancatejben
Halálbagoly társa lettem
Világmindenségen dobolom dalom

Újrakezdés

Nézd a csecsemő vattamosolyát.
Szarkaláb ráng időmarta arcon.
Mikor időd üzeni: nincs tovább,
akard, hogy gyermekséged kitartszon.

Hiány

Pillantásod bundájában nyakig
temetkezve, elvagyok magammal.
S hogy másra tekintve kitakarsz csontig
fájón, hiányod mardos haraggal.

Perceim

Kérdezem már katona-perceim,
hányan sorakoznak még előttem?
Vigyázzba feszülve, ők merszeim
kérlik számon, amiket ellőttem.

Megnyugvás

Eszme-nyeregen zúzmarás fejem,
Igazság-kengyelbe kapaszkodom,
Remény-lovam mellett porlad testem,
Elmúlásukért sem panaszkodom.

Magány

Számítógépemben sorban ülnek
a levelek. Rendre kirepülnek
válaszaim is. Fáradt madarak:
vén szavakból röpködő szamarak.

Dicsőség

A dicsőség műholdon üldögél,
körülötte a végtelen világ.
Ki ember, nyüzsgöve törtet s remél,
hogyan övé lesz majd ez a művirág.

*Falum: Túrós Laci festőművész
barátom halála előtti ajándékba*

Tan

A semmi jön, örök a félsz.
A jelentől mit sem remélsz.

Itt is egy tan, ott is egy tan...
Összetörten, eltapodtan.

A mások dolgát folytatjuk.
A miénket mindig mások.
A sivár végtelenben kell
Örök megnyugvást találunk.

Éltünk, és elmegyünk
Dolgunk-végezetlen.
Nyugodalmas ágyunk
Örökké vetetlen.

Terv

Más vagyok hajszálamban is, mint bárki más.
Génjeimben világomról regényeket rejtek,
amiket elődeim soronként róttak
a saját meggondolatlan és eltöprengett életükkel,
amihez hozzátehetem a magamét.
Ennyi volt a dolgom, az élettel kapott kötelességem.
Magyarázom ezt a természet íratlan törvénykönyvéből,
és gondoskodom a folytatásról. Élvezettel teszem.
Percenkénti levélváltásból áll az életem.

Öregház szépsége

Tudatlanul

megint üres tudatalatti ágyam
agy-tisztára mosott ész-simára vasalt
ágyneműm most is érintetlen
csecsemőként kőbölcsőbe fektettek
s nem nőtt ki belőlem a Mindentudó

nem ringattam soha glóriás babákat
mindig magam fölött virrasztottam
kihúzott derékkal cselekvő éberen
istenektől örökölt elmúlásra várva
a percet mikor szép emlékek híján
végső megnyugvásomat színelve
a mérhetetlen idő párnáján pihenhetek

tudatuk alá magunkat mélyen beásva
vesztegelnek világnézeti bajnokaink
egyszázelevűek újra a végső viadalra
isten uralmukra készülnek itt

hitem izzó anyagiságomba révül
rajongva a felfedezetlenhez közelít
magam vagyok a lehetséges csoda
ólmos eszmék súlyát kilóval mérték
jövőtlenül sok sártól súlyos pihe
az égig érő transzcendens függőségében
dönthet-e mindig a soros isten

megbabonázott tekintetünk mindet
élethossziglan magunknak rendeli
kinyilatkozásokban dogmát dogmára szül
védi tévedhetetlen hitt önmagát
bélyegzett emberségem bénítja szüntelen

A pokol tornácán

lehetnék magam is Lőrinc
jeles őszám utóda
kardélre hányt orral
ijesztőképű lovag
s lettem akarattal
örökölt tiszteletből
Szent Patrik nyomában
kegyesen kíváncsi zarándok
bőröm alá rejtett sebekkel

álltam a Vörös tó partján
láttam magamat a pokol
tornácát ölelő tiszta vízben
lélekgondozásra jelentkezőkkel
motorcsónak repített
a szelídített Purgatóriumba

a perjel lovagként fogadott
sétára vitt a szigeten
Lőrinc bátyám idejében
volt itt ördög és a pokol
tenyérnyi fehér-fekete világ

kis üreg volt a pokol bejárata
mit betemetett az idő
térdelnek fölötte ma
imáikat mormolva
hitükben erősödni
óhajtó fáradt emberek

vízen és kenyéren élnek
három napig mezítláb járnak
fekhelyük többszörös
az esti hálaadáson
fiatal fekete prédikál
egyébként a szigeten minden
tisztá és korszerű

Lőrinc bátyám látomásairól
nem szóltam a személyzet
bő ebédjén sem a bővebb vacsorán
ahol a perjel vendégeként
kiváltságosan nagy adag sültet kaptam

Lőrinc pedig nem magát
hanem királyát látta
ledér asszonyállatokkal
kádfürdőben s hogy életet
másodszor is mentsen
jobb erkölcsöket kívánt
felséges Zsigmondnak urának

a sok utazásban okosodva
szemben álltam a lovaggal
kíváncsian figyeltük egymást
láttam hogy a pokol tornácán
félelmét köpenyegének
útporával lerázta hirtelen

kételkedést tanult ott lenni
a magamét hozzátehetem
ő Dante előtt, én Dante után
jártam s járjuk még
a kiszabott időben a poklok
térdráncokkal fényesre
koptatott virtuális útjait.

Árnyékom

Árnyékommal kiáltok

Akváriumban élek:
egem a tiszta vízszint.
Nyitom szám szaporán,
hangtalanul,
lenn a moslékos mélyben
s fenn is
amikor kozmoszba emelem
lapított fejem.

Néma örömök buborékolnak.
Gondom lerakódik,
ahogy a szürkület,
s a hülyítő méz az agyban.

Eszemből kiszívták a jót:
semleges anyag.
Telítődik a medrem,
löknek, belefekszem,
emelkedhetnék is.
Belémrozdásodtak a szavak:
mondanom kellene valamit.

Vörös daganataim úszkálnak
véres hályogfüggönyeim mögött:
felelőtlen felleg vagyok.
Csillagvizekben úszom
kín-hínáros gomolyagban.

Végszó előtt

Jel

A mérget lehelő szikla fölött

Pálfi Mircsának

Tulipánesőben virágszivárvány fénylik
a mérget lehelő szikla mögött.
Szenvedéseinkből fontad kifogyhatatlan selymed,
kimérhetetlen irgalomcukrod kevés nekünk.
Az égi Lótusz ligetében fénylesz végtelenül
Minden idők Buddhája: Ezer Levelű Lótusz.
Van még számomra mondanivalód?
Miként kerültél közénk kicsinyke szépfiú?
Magasztos! A végtelenből visszafelé jövet
ismét mi vagyunk a kurta köntösűek?
Légy a csönd, légy magad a béke.
Értsd és éld tovább az életet. És légy szabad!
Felfénylesz egyszer értem és velem ismét
a mérget lehelő szikla fölött.

A tükörben

szerettem volna napfűtő lenni
kozmoszban forgalomirányító
valamelyik tündérkirály
esetleg a magasságos maga

soha a földön töpörödött
inkább az egyetemes az örök
a nagyságos képzeletbelit
kápráztató egyedüli rész

aki ha voltam szűkre szabottan
megtöltöttem és kiürítettem
a tünedező múltat és a jelent
elégettetve az emberi létben

„elmegyek mint a levegő
fehér fűtjeimet rázom”
férfiak és nők arcán látom
magam és a szegényedő Istent

Égi kereszt

A vég

Amit az asztallapból kiharaptam
veszett dühömből kikanalaztam.
És kivájtam érzelemhegyekből,
leszeleteltem az istenekből,
mit visszasírnak helyére nyomban,
dolgaink rendjében ez már így van.
Így volt. Másra az ember nem képes?
Hihetőbb az élet, ha a hit véges.

Babért – babért

Babérom rengeteg
krumplilevesemben.
(Ady koszorúját
paszulylébe főzték)

Álltam ötpercnnyire
királyi druszámtól,
midőn Nobel-díjjal
éppen indult felém.

Jártam emberszinten
béka-feneke alatt,
napi Parnasszuson.

Porcsillagocskákat
érdemel a koszorú,
fejemen ezüstös.

Plecsnikért én soha
nem téptem szám, eszem.

Apáczai Csere
tanította: dicsért
baromként nem múlni
vívтам, – tán nem hiába –
tyúkszaros életem.

A szembeszegülés
tövist termő szava,
– soha a babérok-,
hívott hegyre engem,
hol babérjaimon
nyugodni én többé,
földön, földben, egekben
nem fogok
a dicsőségtelen,
porítható lé(t)ben.

Babért – nem jár babér.

Koporsó

Ha majd ablaktalan házamban
deszka ágyamban fekszem
ajtótlanul is a világra nyitva
virágaitokkal ne kopogtassatok

testemben férgek koslatnak majd
ti is csak zabálni szerettek
földelt keménylemezen
bioáramtalanul hever
végső megnyugvásom

kérdéseitekkel se kopogtassatok
világomat a semmibe löktem
megosztani veletek többé nem fogom

ne higgyétek, hogy hűlt helyemmel
gazdagodtok a tülekedésben

hiányommal csonkult klikkvilágotok
nárciszodva elbabrál még
valameddig a löre léttel
apáskodón remény révben
ahova tengeralattjáró tudatok
görnyedten befutnak végül is
halálosan örök pihenőre

Köldöknéző

Hangtalan, nyelvetlen száj volt.
Azért van, mert egyszer kellett.
Helyettem szülőanyám szólt,
Kozmikus tudatból ellett.

Tudatszférából tudatlan
Jöttem hontalan világra.
Az anyagba veszve holtan
Lettem szülöm szép virága.

Huszonegy húrján szól a zeng⁵
Köldököm körül a világ
Öntudatomban vív és reng
Jövőt a köldökvér-virág.

---

⁵ ősi hangszer

Lehettem volna

Anyám szép Király volt
Apám Kopasz Károly
Hányadi(é)knak születtem
Apránként kis kopasz
S herceggé nem lettem
A helyhiány miatt

Most itt állok zárván
Magamon épp kívül
Szemfény-vesztesen már
Múltamon szánom ül
Hetvenkedném sunyin
Halálom üldözöm
Röhögnöm kell ugye
A számításain

Naponta komolykodom
Hitem magamban nő
Kicsiben az agyó
Nagy Bumm!-ot másolom

Herceg!

Mi lehettem volna –
Ereimben foly még
kék kiskirályi vér –
S magamról szólva
Patinámat szórva
Gondolattermekben
Össejt-szobrom fényben
Állhatna réges-rég

Hetyke dal

A dalok, mik bennem zenélnek,
Ne higgyétek: holnap nem élnek.
Bilin ülve éltek. Henyélek:
Ágytálamba is belezenélek.

Egy voltam a tátozó karban,
Karmestert még nem hagytam szarban.
Bensőmben ültem kicsi széken,
Trombitám régen téptem szépen.

Ha majd szétzengek végképpen,
Dalokban hastáncol a képem.
Foszlányaimból tekeredve,
Égbe szállok jókat szeretve.

Légben elúszom, mint lepkefing,
Ára sincs, nem kell érte fitying.
Velem viháncol másvilágra,
Porhüvelyemnek is lesz szárnya.

Higgyétek: egy voltam a karban,
Bennem még teljes zenekar van.
Jó karmesterem pálcával int,
Dalaim szárnyalnak majd megint.

Magány

Leltár

Jónak születtem
Jobb nem lehettem
Járom az utam

Létszó

a legnagyobb hegy vagyok magamban örök
a megtestesült és megvilágosodott
evilági hitekben kerek nagyvilág
minden istenek részeként a természet
porszemben is tükröződő igaz egésze
létem s hiányom egyformán fontos lehet

„Kottatartók”

Műtét

Szemlélődöm törpe tudatomban
Nem szeretek senkit magamnál jobban
És engem sem kell, hogy szeressenek
Áhítatos szerethetetlenek

Paradicsomot hazudó óhajítás
Elérhetetlen szép gondolat
Ma már senki sem figyelmez reád
Záporoz reánk proféta-fondorlat

Aranyfogakért a mások fogát
Egyszer sem kértem, nem törtem
Szememért a vérig sértett jogán
Mások szép szemét titkon sem reméltem

Tibeti hideget sem akartam
Elbambult tetű-szemlélődésben
Ne múltak el leheletnyi időm
Tétován a magamat-szülésben.

Homlokomon tudatos a redő
Évgyűrűimet magam rajzoltam
Szikémmel jártam köröskörül
Daganataimat soká fontolgattam

Álmainkkal tele minden hordónk
Csordultig dagadt bennünk a képzelet
Felénél mindig több a hazugság
Tudat alatt is hamis a lélegzet

Sors

ha eperfa lennék
viharban
kidőlnék
jó eperfa lennék

szomorúfűz volnék?
bánatban
feküdnék
de szomorú volnék

ha tölgyfának nőnék
hölgyeket
ölelnék
keményfának nőnék

de hát ember lettem
sírva is
nevettem
merthogy ember lettem

most hogy öreg volnék
derékban
hajolék
merthogy öreg volnék

és hátamon hordom
szertelen
sor-sorsom
a hátamon hordom

elfásult erőben
terítve
redőkben
elfásult erdőkben

testemet terítőn
életem
szemfedőm
testemen terítőm

szélporból a lelkem
mit titkon
megleltem
hogy porlik a lelkem

Szemben a semmivel

fejemben csillagok
messzeség alakzatok
gondok romlott rakásban
hasábjait égetem
alkudatlan napszámban

ha majdan elkészültem
sziszifuszi munkámmal
világvégen lógotom
balsorsom egy széplánnyal

tulipiros tulipán
napsugár lesz ajakán
szemében kék csillagok
szembenéz a semmivel
úgy visz el és rám ragyog

Utolsó kívánság

napfűtő szeretnék lenni
kozmoszban forgalomirányító
valamiféle tündérkirály,
esetleg maga a magasságos
– na nem az a földre töpörített –
leginkább az egyetemes
az a nagyságos és méltóságos
legeslegképzeletbelink
aki vagyok még szűkre szabottan:
örökké elégedetlen
a tökéletlen emberi létben

Hamleti sugallat: Lenni

Végszó előtt

Rámszóltak: „maradj a padban!”
Ami nem volt és már sincsen
Nehéz hinned abban.
Jó erkölcs, egy örök isten
Ami még most sincsen.
Romokban állnak a padban.
Mindig végszóra érkezem.
Nincs már miből mit töltenem
az üres poharakba.
Kiitták múltam és énem.
Jövőtlen a szégyen.
Kortyolgom az életem.

Vissza és előre

virágom virágom
gondom lerágom
kezem lábom
s az életem
ami volt: félelem
most már nem is bánom
hogymagamban sincsen
egyszálszép virágom
sem egyszál kép-kincsem
hejhaj csupa baj
minden cifra bajom
majomröhej vagyok
lenyalt ész-ablakon
ki-ki ki-kinézek
érthetőség nem kell
senkinek már méznek
gyógyír-réteg-irha
magja illat mirha
magamban magmagam
alkalmacskák rabja
akaratom hamva
piros pipacs
vén és ripacs
mindent hagyok
lettem s vagyok
hátra hátra
ábránd ábra
vissza és előre
talán delelőre
inkább alkonyatra
maradhat holnapra

A bábú

Az alkotó

mint gördeszka, mely fémkorláton sikít
záporoz kedvem, képzelt akarat,
felejtem tépdelt, meszes koromat
s testem nyilalló virágágyásait

mint zsetonok, mit elnyel a félkarú
éveim csörgetve hullnak holtan,
szolga vagyok taposómalomban
s úrhatnám falloszommal egykorú

mint az énemhez rakódó mémek⁶
a tudás fájáról terjedő kórban:
több tízezernyi halmazban vének,

betűim mögött feszülő bokorban
szavak, szokások, vélt vélemények:
reményeim alkotom libasorban.

---

⁶ A memetika (a mimézis és a genetika szavakból alakítva) elmélete szerint mindenkiben több tízezer aprócska kulturális információs csomag (mém) található, amelyek szaporodnak. Az emberi tudat összességét az agyunkban megtelepedett és folyamatosan cserélődő mémek sokasága alkotja.

Időszámítás

Tanít a múlt.
Öl a jelen.
Jövő éltet.

Bölcsességek

Az ember gyűjtő
Az ember rontó.
Látóvá kell lennünk⁷.

Csupa szem, mégis vak.
Csupa fül, mégis süket.
Csupa gondolat – gondolatlanul.

Halálakor méretkezik minden ember:
kölcsonvett anyag csupán,
mit visszaforgat a természet.

A világ tőled függ.
A világ tőlem függ.
Olyan, amilyenek befogadjuk.

Nyelvek jönnek, nyelvek mennek:
alkalmazkodó emberiség:
Anyanyelve a költészet.

---

⁷ Wass Albert

Hol?

Hol itt, hol ott
elhagyottan,
magam alatt
sokszor voltam
egyke.

Hol itt, hol ott
vertem tanyát,
míg vitt, bontott
bennem hazát
a sors.

Hol itt, hol ott
haragudtam.
Lerítt rólam
gorombultan
a mersz.

Hol itt, hol ott
valaki bennem
egy dalt dalolt
röpke merszem
ha volt.

Hol itt, hol ott
átgondoltan
szított, sodrott
ha rád gondoltam
a vágy.

Hol itt, hol ott
szerettem nőt,
ki hitt, rontott.
Nevettem őt,
ha sírt.

Hol itt, hol ott
gyötört a félsz
lennék egész,
hitehagyott
kétség.

Hol itt, hol ott
álmodtam már
mennyországot.
Magába zár
ki vár.

Hol?

Hol itt, hol ott
elhagyottan,
magam alatt
sokszor voltam
egyke.

Hol itt, hol ott
vertem tanyát,
míg vitt, bontott
bennem hazát
a sors.

Hol itt, hol ott
haragudtam.
Lerítt rólam
gorombultan
a mersz.

Hol itt, hol ott
valaki bennem
egy dalt dalolt
röpke merszem
ha volt.

Hol itt, hol ott
átgondoltan
szított, sodrott
ha rád gondoltam
a vágy.

Hol itt, hol ott
szerettem nőt,
ki hitt, rontott.
Nevettem őt,
ha sírt.

Hol itt, hol ott
gyötört a félsz
lennék egész,
hitehagyott
kétség.

Hol itt, hol ott
álmodtam már
mennyországot.
Magába zár
ki vár.